

MEGLEPNEK MÁS ARCOK

GOBBY FEHÉR GYULA

Az állomáson mindig ér meglepetés. Mikor leszálltam a vonatról, mindössze húsz dinárom volt. Éppen egy kávéra elég.

Iszogattam a feketét, mikor mellém zuhant a nő. Ittas volt és öreg. A korát nem tudtam megállapítani, de a szeme alatt, a szája körül ráncok húzódtak. Zavarba hozott érdeklődése. Nem is tudtam, mit kezdjek vele.

Szépfiú, hogy vagy? Kérdezte, és mosolygott.

A mosolya fiatalos volt. A fogai ragyogtak.

Semmi mást nem iszol? Kérdezte. Egy pohár konyakot? Sört? Bort?

Ürmöst rendelt. Lehúztam öt vagy hat sört. Mikor rápillantottam, huncut szemével találokztam.

Még egyet, és megyünk? Kérdezte.

Még egyet. Mondtam. És mehetünk.

A Duna-parton lakott. Az ablakok a péterváradai toronyra néztek, ha ráértem, órákig üldögélhettem a látványban gyönyörködve. A folyam csendesen mozgott a falak alatt, néha elhaladt egy vontató négy-öt sleppel.

A hűtőben találtam sört, a könyvespolcon klasszikus művek sorakoztak.

Nem vagy fáradt? Kérdezte. Nem is vettem észre, hogy levetkőzik. Bámultam a Dunát meg a szemközti várat.

Még nem fáradtam el. Mondtam. Megiszom a sörömet.

Nem ellenkezett. Elaludt a paplan alatt.

Az arca ráncos volt. Ugyanakkor kedvemre való. Mintha mosolygott volna álmában. Kiittam a maradékot, az üveget elraktam a kamrába, aztán óvatosan melléje húzódkodtam az ágyba. Nem ébredt fel, csupán sóhajtott egy nagyot.

Reggel sült szalonna szagára ébredtem.

Ki vagy? Kérdezte a nő, amikor helyet foglaltam az asztalnál.

Semmire sem emlékszel? Kérdeztem vissza. Magam elé húztam a tükörtojással teli tálat, kiszedtem mind a három kisütött tojást.

Mire emlékeznék? Kérdezte a nő, miközben feketekávé telt két bögrébe.

A tegnapi csodás estére. Mondtam teli szájjal.

Leült velem szemben. Iszogatta a kávé, bámulta hatalmas étvágyamat.

Búzavirág színű szeme volt. Mintha a szembogara is kék lett volna.

Kora szerint anyám lehetett volna.

A nézése viszont nem volt anyás.

Mikor megitta a kávéját, maga mögé nyúlt, s a kredencről félig üres üveg ürmöst vett le, néhány kortynyit az újabb adag kávé alá öntött.

Jó gyerek vagy. Mondta, és kortyintott. Mindjárt megállapítottam rólad, beleváló fickó vagy.

Sör van még? Kérdeztem, és mivel nem felelt, magam pattogtam el a frizsiderig.

Láttam, bevásárolt.

Jelen pivo. Mondtam, miközben élvezettel habzsoltam a hideg italt.

Aztán néztem a Dunát az ablakból.

Napokig jól elvoltunk.

Csak akkor nyűgösködött, ha elfogyott az ürmös. Gondom volt rá, hogy legyen néhány üveg a kamra polcán.

Egy reggel megrohantam, amíg nyújtózkodott mellettem. Úgy éreztem, ennyivel tartozom neki, hiszen ellátott, etetett meg itatott, s ha látta, hogy mozdulatlanul ülök az ablakban, sohasem zavart meg.

Meglepetésemre az ing alatt ruganyos női testet találtam. A mellei is formásak voltak, a combja is kerek és kemény. Igyekeztem kitenni magamért, de hadműveletem nem hatotta meg túlságosan. Szorosan lezárta a szemét, inkább tűrte, mint viszonzta csókjaimat.

Ha nem ragad magával a hév, kipattanok az ágyból.

Nem tetszett? Kérdeztem, miközben megtörölte magát a ledobott inggel.

Ki vagy te? Kérdezte, és rá kellett jönnöm, hogy nem tréfál.

Minden reggel újraismerkedett velem.

Rossz érzés fogott el, mikor reggelente elkövetkezett a bemutatkozás, ezért mindenféle trükköt agyaltam ki, hogy szórakoztatóbb legyen a dolog. Álruhát öltöttem, maszkot készítettem papírból, a fejemre terítettem a lepedőt, onnan huhogtam feléje.

Sohase nevetett reggelente.

Monoton hangon kezdte a kérdezősködést.

Azon se idegeskedett, ha hazudtam neki.

Azt mondtam, én vagyok a pápa. Én vagyok a postás. Én vagyok Egyiptom örökös alkirálya. Ilyenkor összeszorította a száját, de nem hazudtolt meg, eltúrte otromba tréfáimat.

Iszogatta az ürmössel hígított feketét, s hagyta, olvassak nyugodtan az ablakmélyedésben.

Kivártam az ebéd utáni heverészás idejét, hogy szerelmeskedjek vele. Megszerettem a testét, csak hiányoltam belőle a lendületet. Mindössze tétlen engedelmet volt képes mutatni. Produkáltam magam, újabb pózokat követeltem tőle, erősen haraptam ajkait. Bezárult, ahelyett, hogy megnyílt volna heveségemtől.

Lassan rájöttem, hogy fél.

Ne félj! Mondtam neki.

Simogattam.

Szeretlek! Hazudtam neki, csakhogy megrebbenjen szorosra zárt ajka, de nem tudtam elérni célomat.

Valamitől félt.

Nem tőlem, hiszen ha nem mutatkoztam be neki, egész nap nem tudta, ki vagyok. Talán nagyon megbántották valaha. Talán megverték, esetleg megerőszakolták.

Hiába kérdeztem a múltjáról, csak mosolygott.

Néha megjegyezte, hogy én jó fiú vagyok.

Untam a jófiúságot.

Viszont jólesett a szoba csöndjében üldögélni. Elolvastam szinte az egész könyvtárát. Megittam összes sörét, ha más nem volt, még az ürmöst is.

Mikor megnéztem magam a tükörben, láttam, hogy olyan rózsaszínűre gömbölyödtem, mint a negyedéves malacok.

Egy éjjel magamhoz vettem minden pénzt, amit a házban találtam, s elmentem a Féllábúhoz kártyázni. Éjfélkor minden zsebem tele volt a nyereménnyel, hajnali hatkor nem volt egy petákom se.

Egész nap lófráltam a városban, hátha összejön valami a fiúkkal.

Nem volt szerencsém aznap.

Este kimentem az állomásra, hogy lenyúljak egy részeg utast.

Ittam a kölcsönre kapott feketét, mikor mellém zuhant a nő.

Ittas volt és öreg.

Szépfiú, hogy vagy? Kérdezte.

Nem ismeresz? Kérdeztem. Erre nem válaszolt.

A mosolya fiatalos volt. A fogai ragyogtak.

Semmi mást nem iszol? Kérdezte. Egy pohár konyakot? Sört? Bort?

Én vagyok. Mondtam. Hidd el, én vagyok, akit szeretsz.

Ürmöst rendelt. Lehúztam öt vagy hat sört. Mikor rápillantottam, huncut szemével találkoztam.

Még egyet, és megyünk? Kérdezte.

Még egyet. Mondtam. És mehetünk.

A Duna-parton hideg szél fúj a nyakamba. Addig tízszer is megkérdeztem tőle, felismeri-e az arcomat. Ha jól értettem, azt motyogta, hogy meglepi mások arca.

Ettől ideges lettem.

Legszívesebben sorsára hagytam volna, de nem volt hol aludnom, s tudtam, vannak még jó regények a polcon. Azt is reméltem, hideg sör vár a frizsiderben.

Megnyugtatott a gondolat, hogy míg kinn zúg a szél, én ott ülhetek a mélyedésben, és ingujjban bámulhatom a Dunát.

Mindig csodáltam azt a nyugalmat, ahogy a Duna mozog.

Ülök majd egy nő lakásában, aki nem ismer, s bámulom a folyót, amely nem törődik velem.